

Po drugie, Sąd błędnie uznał, że w celu wykazania, iż pozwane w pierwszej instancji popełniły oczywisty błąd w ocenie, wnoszący odwołanie muszą przedstawić dowody wystarczające do pozbawienia dokonanej przez pozwane w pierwszej instancji oceny okoliczności faktycznych „wiarygodności”.

(¹) Dz.U. 2017, L 178, s. 15.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-797/19, Anglo Austrian AAB AG, w likwidacji/Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 1 września 2022 r. przez Anglo Austrian AAB AG, w likwidacji

(Sprawa C-579/22 P)

(2022/C 398/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Anglo Austrian AAB AG, w likwidacji (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny, Belegging-Maatschappij „Far-East” BV

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-797/19, Anglo Austrian AAB AG, w likwidacji i Belegging-Maatschappij „Far-East”/EBC;
2. stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 listopada 2019 r., którą EBC cofnął wnoszącemu odwołanie zezwolenie na prowadzenie działalności jako instytucji kredytowej;
3. pomocniczo, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, jeżeli Trybunał uzna, że nie jest w stanie wydać orzeczenia w sprawie;
4. obciążenie EBC kosztami wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie powołuje siedem zarzutów.

Po pierwsze, Sąd przekroczył granice swojej właściwości i naruszył prawo Unii w postaci art. 263 TFUE poprzez wyraźne rozstrzygnięcie spornych kwestii dotyczących wykładni i stosowania krajowego prawa austriackiego.

Po drugie, Sąd powinien był odmówić właściwości EBC,

- a) ponieważ EBC nie jest właściwy w zakresie decyzji dotyczących przepisów w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;
- b) ponieważ EBC nie ma uprawnień do stosowania prawa krajowego;
- c) ponieważ EBC jest uprawniony wyłącznie do ustanawiania sankcji w celu stosowania prawa Unii mającego bezpośrednio zastosowanie, oraz
- d) ponieważ nadzór sprawowany przez EBC ogranicza się do kombinacji działalności depozytowej i kredytowej.

Po trzecie, przyjęcie przez Sąd, że spełnione są przesłanki § 31 ust. 3 pkt 2 FM-GWG⁽¹⁾ i art. 67 ust. 1 lit. o) CRD IV⁽²⁾, opiera się na błędnym zrozumieniu przesłanek tych przepisów, a ponadto na błędnym zrozumieniu przyjętego przez Sąd orzecznictwa administracyjnego i sądowego na szczeblu krajowym.

Po czwarte, oddalenie zarzutów skargi, które są oparte na przyjęciu istnienia podstawy cofnięcia zezwolenia na mocy art. 67 ust. 1 lit. d) CRD IV i które zgodnie z zaskarżonym wyrokiem nie dotyczą zasadniczych względów cofnięcia zezwolenia, jest obarczone błędami odpowiadającymi błędowi rozpatrywanym w ramach trzeciego zarzutu odwołania.

Po piąte, w ramach rozpatrywania zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności, Sąd nie odniósł się konkretnie do tego zarzutu.

Po szóste, oddalenie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony wnoszącego odwołanie, opiera się na błędnym założeniu prawnym, że istotne są jedynie rzekome naruszenia w przeszłości, a nie sytuacja w chwili cofnięcia zezwolenia.

Po siódme, zaskarżony wyrok jest obciążony błędami proceduralnymi, które naruszają interesy wnoszącego odwołanie. W szczególności Sąd nie zwrócił uwagi wnoszącego odwołanie na zasadniczą zmianę własnego poglądu prawnego, a następnie nie umożliwił mu przedstawienia aspektów faktycznych i prawnych istotnych z punktu widzenia tego zmienionego poglądu.

⁽¹⁾ Österreichisches Bundesgesetz zur Verhinderung der Geldwäsche und Terrorismusfinanzierung im Finanzmarkt (austriacka ustawa federalna o zapobieganiu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu na rynku finansowym).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-584/19, thyssenkrupp/Komisja, wniesione w dniu 1 września 2022 r. przez thyssenkrupp

(Sprawa C-581/22 P)

(2022/C 398/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: thyssenkrupp AG (przedstawiciele: M. Klusmann, J. Ziebarth, O. Schley, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 4228 final⁽¹⁾ z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie M.8713 – Tata Steel/thyssenkrupp/JV;
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.